

РЕШЕНИЕ

№ 203

гр. София, 05.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **6416** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. М. А., като пълномощник на П.-М. М. Б. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №1932 от 23.04.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 104^{-ти} състав, по н.а.х. дело №16340/2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Твърди, че обжалваното съдебно Решение е немотивирано, тъй като не са обсъдени множество аргументи на защитата. Сочи, че неправилно е бил осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, без такова да е било поискано. Изтъква, че размерът на това възнаграждение е почти колкото самата санкция. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменен Електронен фиш (ЕФ) Серия К №8185821 или алтернативно делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът – **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР)**, представлявана от директора, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Електронен фиш Серия К №8185821, на основание чл.189, ал.4 във връзка с чл.182, ал.4, във вр. с ал.2, т.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на касатора П.-М. М. Б. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 (сто) лева, за нарушение на чл.21, ал.2, във вр. ал.1 ЗДвП.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕН ЕФ Серия К №8185821.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и снимков материал и въз основа на тях е приел за установени следните релевантни за спора факти: На 05.09.2023г., в 17⁰⁹ часа, касаторът Б. е управлявал собствения си лек автомобил марка „Ф.“, модел „П.“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , по АМ „Т.“, 1^{-ви} километър (бенз. Петрол), с посока на движение от [населено място] поле към [населено място], като се е движел със скорост от 100 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е било заснето с преносима система за видеоконтрол CORDON №MD1197, представляваща одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност. По делото не е било спорно, че към дата 05.09.2023г., пътният участък, в който е извършено нарушението е бил регулиран с пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта до 80 км/ч.

Решаващият състав е приел, че процесният електронен фиш съответства по форма и съдържание на изискванията на чл.189, ал.4 ЗДвП във вр. с §6, т.63 от Допълнителните разпоредби (ДР) и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че касаторът Б. е извършил вмененото му нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност, за извършено нарушение на чл.21, ал.2, във вр. с ал.1 ЗДвП. Приел е също, че нарушението е било извършено при условията на повторност по смисъла на §6, т.33 ДР ЗДвП, поради което и наложената санкция е законосъобразна и справедлива.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 104^{-ти} с-в.

Правилен е изводът на първостепенния съд, че касаторът П.-М. Б. е извършил нарушение чл.21 ЗДвП. В ал.1 на чл.21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават установената стойност в km/h. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от тази, установена в ал.1: за населено място, извън населено място, автомагистрала и скоростен път, това се сигнализира с пътен знак (чл.21, ал.2 ЗДвП).

В разглеждания случай е установено, че Б. е управлявал лек автомобил със скорост

100 км/ч. или с 20 км/ч над максимално разрешената скорост от 80 км/ч., което е установено и заснето с радар ATCC CORDON. Няма спор по това, че техническото средство е преминало през периодична проверка за техническа изправност, което се установява и с приетия Протокол №022-СГ-ИСИС/14.03.2023г. на Българския институт по метрология, в който коректно е описан процесният радар с идентификационния му номер, а именно №MD1197. По силата на чл.182, ал.2, т.2 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост извън населено място, се наказва за превишение от 11 до 20 км/ч - с глоба 50 лева. Според чл.182, ал.4 ЗДвП когато нарушението по ал.1, т.1 – т.5, ал.2 и ал.3, т.1 – т.5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал.1, т. и ал.3, т.6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Според определението, дадено в §6, т.33 от ДР на закона, „повторно нарушение“ е това, което е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение. Налице са предпоставките, за да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност. В обжалвания ЕФ изрично са посочени видът и номерът на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Видно от приложен по преписката справка-картон на водача, ЕФ Серия К №6775524, за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, е издаден на 15.12.2022г. и връчен на 01.02.2023г. (платен). Същият не е бил обжалван и е влязъл в сила на 16.02.2023г. Процесното нарушение е извършено на 05.09.2023г., т.е. в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К №6775524. Наложено наказание е в предвидения в закона абсолютен размер и не подлежи на корекция.

Настоящата съдебна инстанция приема, че първостепенният съд е провел съдебно следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Съдът е установил, чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал доказателства, оборващи по категоричен начин констатациите в АУАН. Що се отнася до доводите, посочени пред СРС, относно наличието на друго превозно средство на снимката, удостоверяваща заснемането на нарушението с мобилната система за видеоконтрол, следва да се отбележи, че конкретният участък от пътя се характеризира с интензивно движение, поради което съвсем естествено е на снимката да са заснети и други превозни средства, в частност такива, които се движат зад или странично на процесното превозно средство. Несъмнено е доказано обаче, че именно управляваният от касатора автомобил се е движил с установената скорост от 100 км/ч, тъй като това е установено с автоматизирано техническо средство, което отчита индивидуалната скорост на отделното МПС, движещо се по пътя. В тази връзка няма никакво значение дали на снимката от видеозаснемането присъстват и други превозни средства, различни от процесното. Извън горното, следва да се отбележи, че ако е имало съмнение относно това дали отчетената от техническото средство скорост е измерена именно от управлявания от Б. автомобил или от този, който се визуализира на снимката като движещ се до него, касаторът е могъл да поиска назначаване на експертиза, което не е сторено.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният

съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на разноси е неоснователна. Правилно е обжалваното съдебно решение и в частта за разноските. Видно от представени пред СРС писмени бележки от дата 26.01.2024г. ответната по делото страна своевременно е поискала присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което е определено от решаващия състав в минимален размер според разпоредбите на чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1932 от 23.04.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 104^{-ти} състав, по н.а.х. дело №16340/2023г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.